

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Justyna Pikulik
Protokolant:	stażysta Filip Paczkowski

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Szczecinie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko S. K.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej S. K. rzecz powoda kwotę (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. 6.075,89 zł (sześć tysięcy siedemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.870,04 zł (pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt złotych cztery grosze) od dnia 30 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanej S. K. rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 2.493zł (dwa tysiące czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 kwietnia 2016 roku powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. K. kwoty 6.075,89 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 30 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż ww. kwota stanowi zadłużenie pozwanej S. K. z tytułu zawartej w dniu 5 lipca 2014 roku umowy kredytowej. Wierzyciel wypowiedział pozwanej umowę, w związku z czym zobowiązanie stało się wymagalne. Na dochodzoną kwotę składa się: kwota 5.430,07 złotych tytułem zaległej części kapitału, kwota 439,97 złotych tytułem odsetek umownych liczonych naliczonych w okresie obowiązywania umowy w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, a także kwota 205,85 złotych tytułem opłat i prowizji. Powód wskazał, że nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji zawartej z wierzycielem pierwotnym w dniu 8 marca 2015 roku.

W dniu 8 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, uwzględniając w całości żądanie pozwu zgłoszone przez powoda.

Pozwana S. K. zaskarżyła ww. nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania. Pozwana wskazała, iż nie łączy jej z powodem żaden stosunek cywilnoprawny, z którego mogłoby wynikać roszczenie powoda. Pozwana wskazała, że nigdy nie otrzymała od powoda żadnej korespondencji. Podniosła także zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Uzupełniając sprzeciw, pozwana S. K. w piśmie z dnia 22 grudnia 2016 roku podała również, iż toczy się wobec niej sprawa o ogłoszenie upadłości konsumenckiej. Podniosła, iż nie jest w stanie spłacić żądanej przez powoda kwoty z uwagi na prowadzone wobec niej postępowania egzekucyjne i zajęte rachunki bankowe, a także stan zdrowia.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej z dnia 20 stycznia 2017 roku powód zakwestionował jej twierdzenia. Wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) Bank (...) w dniu 3 lipca 2014 roku umowy kredytu odnawialnego. W wyniku zawartej umowy pozwana korzystała z przysługującego jej limitu kredytowego. Pozwana nieregularnie spłacała zadłużenie na rachunku, w związku z czym wierzyciel pierwotny wypowiedział jej umowę, a następnie dokonał cesji wierzytelności na rzecz powoda. W odniesieniu natomiast do zarzutu przedawnienia powód wskazał, iż należność stała się wymagalna w maju 2015 roku, a pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 29 kwietnia 2016 roku, w związku z czym dochodzone roszczenie nie uległo przedawnieniu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2014 roku pozwana S. K. zawarła z (...) Bank (...) oddział w Polsce z siedzibą w W. umowę o kredyt odnawialny.

Na podstawie przedmiotowej umowy Bank udzielił pozwanej kredytu odnawialnego, z którego pozwana mogła wielokrotnie korzystać dokonując transakcji w wysokości limitu kredytowego przyznanego przez Bank. Dodatkowo z postanowień umowy wynika, iż Bank wyda na wniosek klienta kartę kredytową umożliwiającą dokonywanie transakcji w ramach tegoż limitu kredytowego. Zgodnie z § 4.1 umowy stopa oprocentowania kredytu była zmienna i wynosiła w stosunku rocznym czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Pozwana na mocy powyższej umowy zobowiązała się do spłacania kredytu oraz uiszczania kosztów obejmujących odsetki, opłaty i prowizje na warunkach wskazanych w umowie.

Stosownie zaś do treści § 6.3 umowy, brak spłaty zadłużenia na warunkach wskazanych w umowie mógł skutkować wystawieniem przez Bank bankowego tytułu egzekucyjnego, a także wypowiedzeniem przez Bank umowy, w konsekwencji czego zadłużenie stałoby się należne i wymagalne. Strony ustaliły, iż Bank będzie uprawniony do dochodzenia swoich roszczeń wobec klienta w toku postępowania sądowego lub egzekucyjnego, których koszty mogą obciążać klienta. W przypadku zaś wypowiedzenia umowy przez klienta lub Bank, klient będzie zobowiązany do spłaty zadłużenia najpóźniej pierwszego dnia następującego po dniu, w którym upłynął okres wypowiedzenia.

§ 7 umowy przewidywał opłaty za określone w nich czynności lub usługi, do których pobierania uprawniony był Bank tytułem realizacji przedmiotowej umowy.

Pozwana S. K. zawierając umowę, opatrzyła ją własnoręcznym podpisem i datą.

Dowód:

- umowa o kredyt odnawialny, k. 43-50;

Pozwana S. K. nie spłaciła zadłużenia wobec (...) Bank (...) oddział w Polsce z siedzibą w W..

W związku z powyższym, pismem z dnia 18 maja 2015 roku ww. Bank wypowiedział pozwanej umowę z zachowaniem 2-miesięcznego okresu wypowiedzenia.

Dowód:

- wezwanie z dnia 4 sierpnia 2015 roku, k. 51;
- wypowiedzenie umowy, k. 76-77;
- rozliczenie kredytu odnawialnego k. 74-75.

W dniu 3 sierpnia 2015 roku (...) Bank (...). oddział w Polsce z siedzibą w W. dokonał cesji wierzytelności, w tym wierzytelności dochodzonej od pozwanej S. K., na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K..

Pismem z dnia 4 sierpnia 2015 roku (...) Bank (...). oddział w Polsce z siedzibą w W. poinformował pozwaną o sprzedaży wierzytelności i wezwał ją do spłaty zadłużenia, wskazując, że całkowita kwota zadłużenia pozwanej wobec Banku na dzień sprzedaży wierzytelności opiewa na kwotę 5.890,08 zł.

W dniu 4 września 2015 roku pierwotny wierzyciel ponownie dokonał zawiadomienia pozwanej o cesji wierzytelności.

Dowód:

- wezwanie z dnia 4 sierpnia 2015 roku, k. 51;
- zawiadomienie o cesji, k. 52;
- umowa cesji wraz z załącznikami, k. 78-86.

W dniu 10 czerwca 2015 roku pozwana S. K. sporządziła wniosek do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) o ogłoszenie upadłości konsumenckiej.

Postanowieniem z dnia 13 października 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XII Gospodarczy w sprawie XII GU 135/15 oddalił wniosek dłużniczki S. K. o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej. Powyższe postanowienie uprawomocniło się z dniem 24 listopada 2015 roku.

Dowód:

- wniosek o ogłoszenie upadłości konsumenckiej – k. 60;
- zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia za pracę oraz wierzytelności zasiłku chorobowego i wezwanie do dokonywania potrąceń – k. 61-62 v.;
- orzeczenie lekarskie – k. 63;
- odpis prawomocnego postanowienia wraz z uzasadnieniem – k. 126- 134.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawę prawną dochodzonego roszczenia stanowiły postanowienia umowy o kredyt odnawialny z dnia 3 lipca 2014 roku zawartej przez pozwaną S. K. z poprzednikiem prawnym powoda oraz art. 3 ust 1 i 2 pkt 5 Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U.2016.1528 j.t.), zgodnie z którymi przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie

udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę o kredyt odnawialny, czyli właśnie taką, jaką zawarła pozwana z pośrednikiem prawnym powoda.

W niniejszej sprawie powód domagał się spłaty zadłużenia pozwanej S. K. z tytułu ww. umowy wraz odsetkami umownymi, opłatami i prowizją. Wierzyciel pierwotny wypowiedział pozwanej pismem z dnia 18 maja 2015 roku umowę, w związku z czym zobowiązanie z ww. umowy stało się wymagalne. Powód zaś nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji zawartej z wierzycielem pierwotnym.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z wymienionych wyżej dokumentów prywatnych, których autentyczność nie była w toku procesu kwestionowana przez strony, nie budziła również wątpliwości Sądu.

Pozwana S. K. broniąc się w niniejszym procesie podniosła m.in. zarzut przedawnienia, koniecznym zatem było w pierwszej kolejności rozstrzygnięcie, czy roszczenie strony powodowej uległo przedawnieniu.

Sąd zauważa, że zgodnie z ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie poglądem, na wstępie rozpatrywać należy ewentualną zasadność zarzutu przedawnienia- winno to zostać uczynione przed rozpoznaniem zarzutów dotyczących materialnoprawnej podstawy odpowiedzialności pozwanego, oraz związanymi z nimi zarzutami procesowym. I tak m.in. w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. sygn. akt III CZP 85/05, Lex nr 171726, publ. OSNC 2006/7-8/114, Biul.SN 2006/2/5, Wokanda 2006/3/1, Prok.i Pr.-wkł. 2006/10/27, wskazano, że skuteczne podniesienie zarzutu przedawnienia jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie. W razie podniesienia zarzutu przedawnienia badanie tych przesłanek jest zbędne.

Poza sporem było, że roszczenie powoda, jako że było związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, przedawniało się z upływem trzech lat.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W zakresie biegu terminu przedawnienia, zawieszenia i przerwania biegu przedawnienia zastosowanie mają ogólne zasady przewidziane w art. 117 i nast. k.c. Stosownie do art. 120 § 1 k.c. i art. 123 § 1 k.c., początek biegu przedawnienia wyznaczony jest datą jego wymagalności, a przerwy zostaje na skutek dokonania przed sądem czynności przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

W przedmiotowej sprawie termin spłaty limitu kredytowego nie został ustalony w treści umowy. Pierwotny wierzyciel wypowiedział jednak pozwanej umowę pismem z dnia 18 maja 2015 roku z zachowaniem 2-miesięcznego okresu wypowiedzenia. Skutek wypowiedzenia umowy przypadał więc na dzień 19 lipca 2015 roku i w tym dniu roszczenie powoda stało się wymagalne. Od tego dnia rozpoczął również biec 3 - letni termin przedawnienia, i upływałby w lipcu 2018 r. Powód złożył niniejszy pozew w dniu 29 kwietnia 2016 r., a zatem przed upływem terminu przedawnienia, niewątpliwie zatem powód dochodzi w tym procesie roszczenia nieprzedawnionego.

Wskazać przy tym należy, iż pozwana podnosiła, że nie łączy ją z powodem żaden stosunek cywilnoprawny, z którego mogłoby wynikać roszczenie powoda. Powód wykazał jednak przedstawiając Sądowi odpis umowy, iż skutecznie zawarł z pozwaną przedmiotową umowę pożyczki. Pozwana S. K. opatrzyła ww. umowę własnoręcznym podpisem i datą. Wyraziła zatem zgodę na jej warunki i zobowiązała się do spłaty limitu kredytowego. Powód natomiast nabył przedmiotową wierzytelność od (...) Bank (...). oddział w Polsce z siedzibą w W. na podstawie umowy cesji z dnia 3 sierpnia 2015 roku. Zgodnie bowiem z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Oprócz tego pozwana podniosła, że nie otrzymywała żadnej korespondencji od powoda, w tym wezwań do zapłaty. Powód wraz z pozwem przedłożył następujące dokumenty: wezwanie z dnia 4 sierpnia 2015 roku i zawiadomienie o cesji. Pisma te zostały nadane na adres zamieszkania pozwanej – al. (...) w S.. Podobnie jak wypowiedzenie umowy, do którego powód dołączył również wydruk z książki nadawczej. Z wydruku z systemu PESEL-SAD wynika natomiast, iż pozwana od 1992 roku jest zameldowana pod ww. adresem, wykorzystywanym przez powoda przy nadawaniu pism. Nadto, w toku niniejszego postępowania pozwana również podawała ww. adres jako swój adres zamieszkania. Kwestią drugorzędną jawi się natomiast fakt, iż w aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia pozwanej przesyłki stanowiącej wypowiedzenie omawianej umowy.

Sąd orzekający w tym składzie w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego zgodnie z którym „domniemanie doręczenia przesyłki rejestrowanej, wynikające z dowodu jej nadania, może być przez adresata obalone przez wykazanie, że nie miał możliwości zapoznania się z zawartym w niej oświadczeniem woli” (vide: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2010 roku w sprawie, II CSK 454/09).

Dowód nadania przesyłki rejestrowanej wprawdzie nie zawsze wystarcza do udowodnienia jej doręczenia, jednak także samo zaprzeczenie faktowi doręczenia nie wystarcza do obalenia tego dowodu. Zgodnie z art. 3 pkt 19 Pr. poczt., przesyłką poleconą jest przesyłka rejestrowana będąca przesyłką listową, doręczana w sposób zabezpieczający ją przed utratą, ubytkiem zawartości lub uszkodzeniem, zaś przesyłką rejestrowaną jest przesyłka przyjęta za pokwitowaniem przyjęcia i doręczana za pokwitowaniem odbioru (art. 3 pkt 20). Potwierdzenie nadania ma, zgodnie z art. 45 Pr. poczt., moc dokumentu urzędowego. Prawdą jest, że dokument urzędowy, stosownie do art. 244 § 1 k.p.c., stanowi jedynie dowód tego, co w nim urzędowo zaświadczone, a zaświadczenie takie dotyczy przyjęcia przesyłki do nadania, a nie jej doręczenia. Wydanie takiego potwierdzenia oznacza jednak także potwierdzenie zawarcia umowy o świadczenie usługi pocztowej, polegającej na przyjęciu, przemieszczeniu i doręczeniu przesyłki. Jak wynika bowiem z art. 3 pkt 8 Pr. poczt., nadanie przesyłki oznacza polecenie doręczenia zgodnie z umową o świadczenie usługi pocztowej. Z kolei, § 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie warunków wykonywania powszechnych usług pocztowych (Dz.U. Nr 5, poz. 34) stanowi, że w przypadku przesyłek rejestrowanych umową o świadczenie usługi uważa się za zawartą z chwilą wydania nadawcy przez operatora dowodu przyjęcia przesyłki. Opłata pobierana jest od nadawcy przez operatora z góry za przyjęcie, przemieszczenie i doręczenie przesyłki (§ 8 pkt 1 rozp.). Zatem, przyjmując przesyłkę rejestrowaną i pobierając z góry opłatę operator pocztowy zobowiązuje się do jej doręczenia. Z rozporządzenia wynika także, że jest możliwe uzyskanie potwierdzenia odbioru przesyłki rejestrowanej, jednak wyłącznie na pisemne żądanie nadawcy (§ 10 pkt 1). Brak takiego potwierdzenia nie oznacza jednak, że przesyłka nie została doręczona. Przesyłka rejestrowana bowiem, nieodebrana w terminie odbioru, zwracana jest nadawcy, co wynika z § 38 pkt 5 rozp. Jeżeli zatem nadawca przesyłki rejestrowanej uiścił opłatę, otrzymał potwierdzenie nadania, a operator nie zwrócił mu tej przesyłki, można domniemywać, że została doręczona adresatowi.

W niniejszej sprawie list polecony zawierający oświadczenie Banku o wypowiedzeniu umowy kredytu odnawialnego skierowany został do pozwanej na jej aktualny adres, który nadto został przez nią podany przy zawieraniu umowy.

Nadto pozwana oprócz samego zakwestionowania faktu doręczenia jej wypowiedzenia umowy, nie przedstawiła dowodu przeciwnego, celem obalenia twierdzenia powódki. Wobec powyższego w ocenie Sądu orzekającego w tym składzie powód uprawdopodobnił fakt doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu odnawialnego, co w konsekwencji oznaczało, że roszczenie powódki stało się wymagalne w lipcu 2016 roku.

Mimo niewątpliwego otrzymania wezwań do zapłaty i oświadczenia o wypowiedzeniu umowy, pozwana S. K. i tak nie spłaciła zadłużenia wobec powoda, a przynajmniej nie wykazała, by dokonywała jakichkolwiek wpłat. W tym miejscu podkreślić należy, że w ocenie Sądu okoliczność, że pozwana złożyła w dniu 27 czerwca 2015 roku do Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydziału XII (...) wnioski o ogłoszenie upadłości konsumenckiej nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, albowiem jak wynika z przedłożonych przez samą pozwaną dokumentów- postanowieniem z dnia 13 października 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w

Szczecinie, Wydział XII Gospodarczy w sprawie XII GU 135/15 oddalił wniosek dłużniczki S. K. o ogłoszenie upadłości osoby fizycznej nieprowadzącej działalności gospodarczej.

Podobnie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia twierdzenia pozwanej, że nie jest w stanie spłacić żądanej przez powoda kwoty z uwagi na prowadzone wobec niej postępowania egzekucyjne i zajęte rachunki bankowe, a także stan zdrowia.

Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, a także ogólne i nietrafione zarzuty pozwanej wskazane w sprzeciwie, Sąd uznał powództwo za zasadne i w punkcie I sentencji wyroku zasądził od pozwanej S. K. na rzecz powoda (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K. kwotę 6.075,89 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 5.870,04 złotych od dnia 30 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty. Dochodzona przez powoda kwota należności głównej oraz odsetek wynikała z przedstawionych przez powoda wyliczeń. Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że powód wykazał swoje roszczenia, tak co do zasady, jak i wysokości. Zgodnie z art. 6 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, pozwana w celu zwolnienia się z obowiązku świadczenia na rzecz powoda winna była wykazać, iż dokonała w terminie spłaty swojego zadłużenia z tytułu zawartej umowy. S. K. nie przedstawiła jednak żadnych dowodów na powyższą okoliczność.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek Sąd oparł na podstawie art. 481 § 1 k.c.

Powód żądał odsetek ustawowych od kwoty 5.870,04 zł od dnia 30 kwietnia 2016 r. i Sąd w tym zakresie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, dodatkowo wskazując, że od dnia 1 stycznia 2016 r. powodowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie, zgodnie ze znowelizowanym przepisem art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Powód jest stroną wygrywającą sprawę, któremu pozwana winna zwrócić w świetle powyższej regulacji koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzone koszty procesu składa się opłata od pozwu w kwocie 76 złotych, a także wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.400 złotych obliczone na podstawie § 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. Mając na uwadze powyższe, pozwana winna zwrócić powodowi kwotę łącznie 2.493 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i tą też kwotę w punkcie II wyroku Sąd od pozwanej na rzecz powoda zasądził.